

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

at vi skylder os selv at være varsomme med de Metoder, som vi anvender. Menneskeliv respekteres ikke, som de er blevet før, og det forplanter sig til Børnene. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere. Som Tove Ditlevsen skrev det:

„Børnene leger Krig i Gaarden, som altid efterlignende de Voksne. De har fanget en Stikker, og de dømmer ham enstemmigt til Døden. Bleg staar han op ad Plankeværket, medens de smaa retfærdige lægger deres Legetøjsbøsser mod Kinden.“

Saadanne Scener har vi alle set, og jeg tænker endda, at der er mange, der har glædet sig over denne Indstilling hos Børnene. Men dette, at vi indfører Dødsstraf i vor Straffelov, som vi gjorde det i Sommer, ser jeg i en videre Sammenhæng. Det ser jeg som et Symptom paa, at vi har ligget under for Hævnfølelser, og at ogsaa andre uheldige Ting har indsneget sig. Jeg er derfor tilfreds med, at man nu atter har gennemgaaet Straffelovstillægget, og at man dog i hvert Tilfælde har foreslaaet nogle Lempelser, selv om det er i al Beskedenhed, saa dog nogle Lempelser, som gør, at de mindre Forbrydere ikke straffes saa strengt, og som i Almindelighed letter Forbryderen Livet bagefter i Samfundet. Der vil komme den Dag, da det danske Folk vil beklage, at vi indførte Dødsstraffen i Straffelovstillægget. Vi havde staaet smukkere i Eftertidens Øjne, hvis vi ikke havde gjort dette.

Med disse Ord vil jeg anbefale mit Ændringsforslag til det høje Tings villige Behandling. Jeg har ikke villet undlade at stille det og herved gøre et Forsøg paa at gøre den skete Skade god igen. Siden sidste Sommer har vi haft Folketingsvalg, og det er en ny Rigsdag, der er inde, hvorfor Rigsdagen nu frit maa kunne tage Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg har hermed ogsaa villet gøre klart, at der i den danske Befolkning eksisterer en Opfattelse, som er en anden end den, der har gjort sig gældende i den Lov, der blev gennemført sidste Sommer.

Jørgen Gram: Paa Grund af den dybt indgribende Betydning, som det her behandlede Lovforslag har for Tusinder af Hjem i de sønderjyske Landsdele, men ogsaa i Forbindelse med forskellige Foreteelser i den sidste Tid, synes det mig paakrævet at fremdrage nogle Synspunkter om hele Problemet, om det tyske Mindretal i det hele bør straffes for sin Hjælp til den nazistiske Erobringspolitik. Jeg kan ogsaa ændre det

til at sige: havde Tyskerne i Danmark ikke Ret eller endog national Pligt til at give Tyskland i Krigen en Haandsrækning, saaledes som de gjorde det, uden at være hjemfaldne til Straf?

Det er nødvendigt at besvare disse Spørgsmaal, da man har det Indtryk, at de implicerede tyske Kredse i Sønderjylland baade betragter deres Internering og senere Domfældelse som uforskyldt og endda vel nærmest som et Retsbrud, og ud fra dette vedligeholder en hel Del af de domfældte hjemsendte og de hjemmenværende i de paagældende tyske Familier en hadfyldt Stemning mod Danmark og Danskheden, som vil vanskeliggøre en rolig Udvikling i Grænselandet. Man vil i visse tyske Kredse ikke gaa ind paa en rolig og nøgtern og lidenskabsløs Vurdering af Forholdene, som de laa under Krigen, og lige nu, naar Tusinder af Mennesker dømmes, som ikke i almindelig Forstand er Forbrydere, er det en Selvfølge, at alle Omstændigheder i Forbindelse med det fordømmelige helt og fuldt klarlægges.

Dette har efter min Mening ikke hidtil været muligt paa Grund af det i Retspraksis parodiske Forhold, som bestaar i det politiske Opgør, der grupperer sig omkring Faarhuslejren, paa den ene Side danske Anklagere og Domsmyndigheder, som prøver paa at udrede Traadene, men deroverfor i en samlet Front af sigtede, som i Fællesskab og ligefrem organiseret, med et politisk juridisk Raad i Spidsen, tilrettelægger Udsagn og i det hele taget systematisk fordunkler og fortier Oplysninger, som kunde og burde gives. Vel sandt, det er den enkeltes Ret at forsvare sig længst muligt, men det har nu aldrig været tilladt, at fængslede eller internerede i Fællesskab som her har maattet tilrettelægge hele deres Forsvarsplan.

Det virker saaledes chokerende at høre, at naar der ved Behandlingen af en Sag er kommet et nyt Moment frem, bruges dette straks af samtlige sigtede, der senere kommer for, i Forsvaret, saafremt det er egnet til det, og hvis det er fra Anklagen, ja, saa har alle senere samme Modargument. Det er dog to Justitsministre, som har Ansvaret, saa de her nævnte Forhold har vel ikke kunnet undgaas, men i Sagens Interesse er det meget uheldigt og angribeligt.

Hvorfor er man f. Eks. ikke kommet helt til Bunds i det Røre, som i sin Tid opflammede Sindene omkring Slagordet: Heim ins Reich? Saadan som det blev brugt i den tyske Agitation, er der vel ingen Tvivl om, at der var underforstaaet, ikke